

„Istarska Riječ“
izlazi svakog četvrtka uveče.
Ukupni drugog četvrtka donosi
ljetnici prilog „Mladi Istran“.
Preplaata za ljetnično izdanje
15 — lira na godinu, a za
in zemstvo 25 — lira. Ured-
nivo i uprava listi: Trst
(Trieste) — Via S. Francesco
(d'Ascoli 2/1). Telefon: 11-57.

ISTARSKA RIJEĆ

Tijednik za poslu, gospodarstvo i poslovnu Istarsku narodu.

„Slogom rasta male stvari, a nesloga sve pokvari!“ — Narodna poslovica.

Nema novaca... Uzgoj mlađeži u roditeljskoj kući

Kako je poznato, u Italiju dolazi svake godine mnogo stranaca. Jedni do tuze, da u raznim kupalištima potraže mlijek i izgubljeno zdravlje, a drugi da posjeti spomenike, slike i gradjevine, kuhovili imu u Italiji mnogo.

Ove godine ima takovih putnika malo. Nesto je tome pridonio i nemacki bojkot, ali ne sve. Ima osim Nijemaca i drugih stranaca, koji su ove godine ostali kod kuće.

Zašto? — Zato što nema novaca...

Ozrite se kugod hoćete po svijetu i vidjet ćete, kako posvuda vlada nestaća novaca. Veliki je rat mnogočest prevrnuo, a u prvom redu novac i njegovu vrijednost. Najpotrebitije stvari, kac kruh, mlijeko, jaja i druga jela danas su deset do petnaest puta skupljih nego što su prije bila. Tako i obuća i odijelo tako i drovo i ugleđen, ulje i mast — sve stvari bez kojih čovjek ne bi mogao da živi.

No ako seljak za jedan par postola mora da platiti 100 lira, on je prisiljen, da digne cijenu i onima stvarima, što ih on dobiva iz zemlje: pšenici, kukuruzu, ulju, vinu itd.

Ako pak radnik mora da plaća velike novace za kruh i druge potrebiti stvari, primoran je i on, da svoje nadnice povisi.

Isto tako i časovnik. Ako on mora da za najpotrebitije stvari plaća deset puta više nego li je plaćalo prije, onda je razumljivo, da mora i primati najmanje deset puta više nego što je prije u onim vrijeme.

Medutim ima i takovih, koji primaju tek četiri ili pet puta: onoliko, koliko su primali prije i moraju da živu.

Takovima je teško, ali osobito lako nije ni onima, što pričaju danas i deset puta više nego što su primali prije. I oni moraju da se stiskaju, hode li kroz s krajem da priveze.

Tako je neškoko i s državama. I one su prije moglo da uzdržavaju vojsku i sve svoje mnogobrojne činovnike s nekoliko godišnjih stotina milijuna. Danas moraju za to da troše desetke milijardi. Reći će kogodi pa države mogu da tiskaju novac kad god hoće i kolikog god hoće. Mogle bi, istina, ali koju im koristi od toga? Što koja država više novca tiska, to se vremena smanjuje vrijednost njegova. Pa što onda? Onda će država biti primorana, da finovniku, koji danas uživa redino mjesecnih 200 lira ili dinara ili franaka izplaćuje na mjeru se 4000 lira, dinara ili franaka. Kako vidite, time se ne bi dobio ništa.

Što dakle?

Dužnost je pojedinih vlasta, da uzustope, kako bi se ove teške prilike što prije uređile. Njihova prva skrb moralna da bude: što oštrijje pobijanje skupice. Pri tome trebalo bi postupati što pravđe. Ako hoće da vam danas seljak prodaje pšenicu, ili vino ili ulje, jeftinje nego li vam je to prodavao do danas. Ima po svijetu državnika, koji voli mnogo govore. Bilo bi vrijeme; da imao više rade, i da se već jednom ozbiljno prime posla oko pobijanja skupice.

Medutim, kako svi znaci kažu, to se pitanje neće rješiti ni danas ni sutra. I točteći će još dosta vremena, dok se svede na negdašnju kolotečinu, da ijet uzognje živjeti, kao što je jednom živio.

A dotle?

Najlaže bilo bi reći: dušu u se, pa stiskuj i otkida, kako najbolje moži. Ali gdje nemaš što da stiskuješ ni i otkidaš?

Odgovor je i na to pitanje teži, što i prilike, u kojima živimo zamršene, što još nisu nikada bile. Kamogod potukeate za pomoć, bilo kod vlasti ili kod privatnika — svi odgovaraju: nema novaca. I tako je svak primoran, da se voda u se i svoje ključe, da samozaga i izmišlja, kako će se iskopracati s ovim kaluzinom, da uzmogni i opet začeti živjeti onim životom, koji mu je prejeku dolikuje.

Mnogi pitaju: — Hoće li pak jednom to blagoženo vrijeme?

Hoće! — odgovaramo mi.

Oglaši stoje 4 lira
za svaki cestinski vježbi u
Mladi jednoga stupca. Za vjež-
bato u vježbi djele se začne
popriči prema pogodi. Pista
za 1. utrake u Trstu. Dopriz
za Mladi uredništvo, a novac
upravi. Nefunkcionalna se plama
se primjeda, a rukopis se ne
vratiće u u kojem slučaju.

njihovim djelima. Mladež mora da stvara bolji život.

Stoga popravite obiteljski život, une-
site i rasvetlite suncem i ljubavi vaš obi-
teljski život, jer se u obitelji odgaja
naša mladež — naša budućnost.

DOPISI

IZ RIJEKE.

Mrav Uskrs! — Naše nade. — Knježevinsko
i stanari. — Sirene. — Nove zračne linije.
Kako se jednom pjevalo.

Cekali smo Uskrs i dočekali ga u nadi,
da ćemo i mi malo uskrsnuti, a kad tamo:
sve je ostalo pri starom. Stranci su:
istina, dosli, ali ih je bilo malo i brzo su
i rade što ih volja. Riječi njihove o
tome, šta valja a šta ne valje činiti drže
nepotrebni i suvišni i dosadnim.

Kada još dječa čuju i vide svadju
među roditeljima, kada otac vrednu
majku, a ona opet njega, kad se naba-
ciju psovskama i kada još dolazi do
tučnjave, zat onda mogu dječa gledati
u roditeljima roditelje, zar ih mogu
držati dobrima? Zar ne izgleda simi-
ješno da ovakvi roditelji traže od djece
ljubavi i postovanja?!

Poštovanje i ljubav se ne postiže kod
djece pretijama i kaznama

Treba se prema djeци poнаšati tako
da dječa poštaju roditelje ne radi stra-
ha već radi vrline njihove. Tuže se, što
je sadašnja mladež bez poleta i plem-
nitih čuvstava.

Zašto? — Kada se dječi daje u za-
nate i službe, oni roditelji traže za njih
učinošne službe, gde će moći dijete bez
truda, da dobro žive. Ne gleda se na
njihovu nesposobnost Korist i koristi, to su
prve i zadnje, koje se dječaku nastoji
uljaviti u mozak. Svadgre korist i to do-
rektinu. A devojkama se ne traži vje-
renik prema njihovoj ljubavi, već pre-
maga blaga.

Ovakvu mudrost učijepljiva roditelji

djece samo drukčijim rješenja: „Budite
sebičujući! Gajegod možete, izrabite
druge za vlastitu korist! Svakidejne
i pretravajte se i dobro čete proći u
životu, jer su ljudi vuci, koji će vas
nastojati izrabiti!!

I tako mora da odraste srećna mla-
dež, koja radi isključivo za sebe. Na-
staju ljudi uskogrudni, bez višeg pole-
za. Ljudi si鑒e i bijedne duše, bez ljub-
avi do bližnjega. Postanu lakoći na-
tudje, ljenji da rade, nastoje druge iz-
rabiti. Poholjivi i raspušteni.

Njima moraju zatim da prevladaju
najgadnja čuvstva, a najmanje vla-
dajuća ljubav. Poštovanje nestaje. Ne
poštujti niši ljube domovinu, ni ljude ni
rad, a ni same roditelje, konačno do-
dju do toga, da tako

sebe pchinju, da se dađu okovati
lancima strasli i griješi

Kako sje, onako ćeš i žeti. — Rodi-
telji siju u dječje duše sjeme korova-
ta, drugo ne mogu ni da žanju do zla.

Svi koji to čitaju, misle: «A ma, šta ti
čovječe, što nas krivis, nadji tome lije-
ka?» E pa eto ga. Učenjaci kažu, da ne
može biti djak odgojen, ako nisu odga-
jatelji uzgojeni. To možemo i mi reći.

Ne mogu djece biti dobra, ako su
roditelji zli

Roditelji moraju sebe popravljati,
moraju se liječiti od grubijanstva, kle-
te i drugih ružnih djela.

Uime djece mole roditelje svi valja-
ni ljudi, da ne bi smjeli biti ni psvoke,
ni tučnjave, gdje imaju djece, već bi mo-
gala stjati ljubav, koja bi imala ravnati
njihova djela.

Roditelji! Budućnost jednog naroda
sastoji se u tome, kako se odgajaju mla-
dež, jer je ona baštinik sanja i želja
otaca, jer ona stupa za njima. Ako bude
ona neugojena, bit će zlo. —

Budućnost leži u vašim rukama.
Ne valja reći: «Ko se je briunio za naš
uzgoj, pak smo mi ipak živili!» Dječa
vaša ne smiju biti gora od vas, a na-
činu, puno bolja: Moraju

Danas bi se to pjevalo sasvim drukčije:
Aeroplani mijadri — na dva bila krla.
Ca će njemu jugo, ni obure sila,
kad on ima krla i dobre bencini.

Doletet će brzo svojeg bijondini.

U to lume neka su pozdravljene i te
dvije nove linije...

Rokac.

IZ OPATIJE.

Kip Majke Božje na Puntici.

Gotovo svaki stranac, što dolazi u Opatiju, pita: kako je onaj kip Majke Božje došao na Punticu, na one klisure, o koje se u jeseni i zimi jugovina kao pomájna lomlji i razbij? Evo što je o tome pisala naša nezaboravna "Naša Sloga" od 2 aprila 1891. godine:

Nesreća i smrť. Na Veliki Petak (27. marta) poslijе podne dogodila se nedaleko obale naše krasne Opatije velika nesreća. Oko tri sata poslijе podne odvezle dva mornara, tri opatijski gosta: jednu gospodju i dva mladića u ladići na Šetnju. More bijaše jugovinom uburkano. Čim se više odalečivau od kraja, time je više ladjica skakala na pjenecem moru. Odalečivši se od kraja za koji je 10 do 15 minuta vožnje bijeđoše se vrati u luku, jer je more sve više bjesnilo. Dok se ladjica okrećala, zahvatili je veliki val te prevrne na svim putnicima. Mornari su uhvatili za okrenutu ladjicu, te isto učini i jedan od onih mladića, koji je onu gospodju, svoju majku, držao za kosu. Drugi mladić, dobar plivač, htio je, da se plivanjem spase, no na njegovoj nesreću udario je glavom o vlasti ili o koju dasku tako silno, da se je valjda onesište u utopio. Neko je s kraja vidio veliku pogibelj, u kojoj se nalazili oni nesrećni, i dvije ladjice krenuše im iz luke za pomoć. Teškom mukom i velikim naporom doveslaše do prevnute ladjice. Primivši mornare u čamac izvukovše iz mora onoga mladića, koji je držao za kose majku, već zabilježe mrtvu. I njega dozvase s trudom k životu, jer je već u on bi bio kao mrtav. Onoga drugoga mladića nisu mogli da nadaju. Tražili su ga i narednih dana čotzotske ladjice i parobrodići, ali uzalud. Gospodju je bilo istom oko 35 godina. Biša je grofostog roda i vrlo bogata.

Dovle "Naša Sloga".

Utopljenik bio je grof Kesselstadt, sin vrlo ugledne aristokratske obitelji, koja je do nedavna imala u Opatiji svoju vilu. Posto mu nisu nikako mogli da nadaju truplo, digoše mu na Puntici lijepr onog prenosa: i ja i moj brat i moja brata i sad učim smolu, da nam sve to ne korišti...

IZ MOŠĆENICA.

Još o prenosu općine.

Kako smo već javili, općinski ured, koji je od pamvijeka bio u gradu, prenesen je u Dragu. Narod, povrjeten u svome starom pravu, prosvjedova je, dakako, bez uspjeha. Ali kao da to nekim ne dostaže, poslali su u riječku "Vedutu" jedan dopis, u kome hoće da prikaže, kako je onaj protest djele ovdješnjih Hrvata, osobito dvojice naših pojaznija. Dopis se svršava s obinljivim prijetnjama s riciusom i manganelom... jer da je akcija one dvojice naših ljudi tobože uperena protiv Italije.

Svakome, ioli pametnom čovjeku mora da stane pamet, kad čita ovakve stvari. U Italiji nalaze se oba mjesta: i grad Mošćenice i Draga. Prema tome Italiji mora se sjevredno, nalazi li se općinski ured u gradu ili u Dragi. Radi se samo o tome, da li odgovara interesima naroda. I evo: bez obzira na ricius i na manganelo mi se još jednom usudujemo reći, da onaj prenos uredu ne odgovara interesima naroda ove prostrane općine. Ima na priliku sva siljana, kojima je kudikamo blizeći do Mošćenice negoli u Dragu. Izim toga u gradu je i župna crkva, tako da je nadom imao da sada ljupe priliku, da u ne-djelu u gradu daje Bogu, što je Božje, a uđeno vlastimo, što je njihovo. Od sada biti će to drukčije, jer će biti skopčano s punim gubitkom vremena.

Da se ovđe ne radi ni o kojoj političkoj akciji, najbolji dokaz je tome to, što su i naši Dražani zgodljivi Hrvati i to veoma dobiti i vatreni Hrvati, pa evo mi se ne bojimo otvoreno izjaviti, da bi bolje, puno bolje bilo, da je općinski ured ostao u gradu. A kako mi vrlo dobro poznamo naše vrijedne driske Hrvate, uvjerjen smo, da su i u tome ne našo strani.

Svakako najsluplja je tvrdnja riječkoga lista ona, gdje veli, da su protiv prenosa uredu u Dragu samo dvije osobe: gg. Iva-nušić i Rubinić. Svi smo protiv onog prenosa: i ja i moj brat i moja brata i sad učim Kinkela i svu o vragu tegu, samo

stamo smolu, da nam sve to ne korišti...

IZ DANA.

Naša žena. - Naša muka.

Kako već skoro svi znate, razdijelili smo našu šumu. Sto smo je prije svj zajednički učili. Potrošili smo mnogo novca i truda.

Kao kod svake stvari, tako i tu nismo svj zadovoljni sa svojim partima. Nekoji mogu da učine po par vaguna karbunu, a nekoj niti jednoga. Ali sada se ne da više pomoci. Mogli smo bolje klasirati parte. To jest, onaj koji dobije tust i man-

san dio, neka bi bio nešto ostopilo makar u novcu svome susjedu, koji je dobro pre-mršavu porčiju.

No, čovjek se ne može svi domisliti. Lijepo je vidjeti, kako su nekoj naši razumni gospodari procistili i prokrili svoj "parat". Nisu žallili truda ni troška. Ali sime imato mnogo korištio. — E, znade naš Danac, znade. Samo tako naprijed. — Je dan pametan gospodar.

IZ MEDULINA.

Susa. - Ribarska posla.

Cekamo kis u ozbebo sunce. Uopće svu ovi naši krajevi otreba od neprastane suše. Mi inače imademo dosta orušica i kad bi nam se samo nekada sreća našmala, da ne obdarbi kisom, onda bismo nekako izgubili. Ove je dan ipak nekoliko kisilo i za pašu to je veoma dobro došlo. Maio je, ali bolje ista, nego ništa.

Jedan dio našeg naroda bavi se ribarstvom i to je jedini izvor za uzdržavanje mnogih obitelji. To je mučan i težak mornarski posao, tvrd kaora, koja se na moru zaslužuje, pa ipak, kako čujemo, traži se od naših ribara, da stupi u nekakve organizacije, jer u protivnom slučaju, ne smjeti ribariti. Claranina na godinu iznosi 60 L, a kako će siromašni ribar smoci niti ovu, na prvi pogled, malenu svatu, to je pitanje, na koje bi moralisiti oni, koji sile ljudi na takve stvari.

IZ SVETVINOSTINE.

Bolest, siromštva i culašte.

Živimo toliko da ne umiremo. Kroz nekoliko mjeseci harala je ovuda neka vrsta influenze, dakkako tjelesna, jer duševna influenze već je odavna među nama. Osim u dječu u velikom broju došlo trplja na groznicu. Sada to luču Bogu prestaje, jer proljeće i sunce grije i naš studenje duše.

Bijeda je inače u nas velika, a sada, eto vam još jedna nova pojava u Smoljanima.

Na školi u Smoljanima posluju dvije učiteljice. Ne treba mi govoriti, da ne znamo ni riječi hrvatske, pa stoga dječa nemaju volju ni veselja do škole, te testo izostaju i zanemaraju školu, a ove učiteljice za svake zlostave nemilošno globi. Narod je tako siromašan, a ove "multule" tako su česte, da je nemoguće doći s time na kraj. Mi priznajemo, da se dječi moraju voljeti i veseljeti do škole, ali ovako to ne ide pa ne ide. Dok je škola bila naša, dječa nisu govorila bijela za marmorne plošni ni u najmlučnijim slučajevima, jer su školu hrlište kao plete u košnicu, a sada je to drukčije.

Tko je tome kriv? Mi svakako nismo!

PODLISTAK

MARK TWAIN:

U raj ili u pakao?

I.

Ti si kazala laž! Spoznaješ li to i priznaješ li? Priznaješ li zašta? Uvidjaj li, da si kazala laž?

II.

Porodica se sastojala od četiri lica: Margaretre Lester, udove od 36 godina, Jeleni Lesterove, nezjene kćeri od 16 godina, i od dviju starih tetaka. Sve ove tri ženice živele su samo u misli i brizi za mladu djevojku. One su pazile na svaki nezjene korak i na svaki kret, jer bi im se bez nje svjet činio pustinjom bez i jedne žive duše.

Od prirode su obje starice tetke bile nadobre duše, koje su se rado odazivalile na svako dobro, no po uzgoju i dugim navika bile su neumite u svemu, što se ticalo čudoređnosti i vjere. Njihov se upliv u tom pogledu i pravcu jasno pokazivalo na udovicu i nezjenoj kćeri; one su cijenile starice i načela njihova, te su se dare voditi njihovim mnenjem i u najmanjim sitinama, pa je stoga u kući vladao misterij, jer se nitko nije sruđio, nitko se nije sva-

dalo, niti je bilo nesporazumljenja ni tužaba ni ukoravanja.

U toj se kući nije nikada kazala laž. Laž se u njih nije dala ni pomisliti, a istina se cijenila nuda sve, bilo joj ma kakovje posljedice.

Ali najdanput je kumir cijele porodice i oskrivio sebe lažu: djevojka placuti i naričuti priznade sama, da je lagala. Tako se je pomisliti duševno stanje objavljalo starica tetaka, kada su to doznačile. Cimile se, kada se nebo svallilo na njih, a zemlje da je propala pod njima. Obju su sjedile jedna do druge blijeđe i nijeme, a k njihovim nogama spustila se mlada grješnica i hrvatska, sad jednu sad drugu tetku za ruku, sa sružnim očima naričući i moleci ih za oproštenje. Tetka Ana pitala je dva puta: "Jer nije mogla sama ieseti vjerovali: "Zar ti si kazala laž?" A tetka Esterka optovala je dva puta za njenom: "Zar ti uvidjaj, zar u istinu priznajes, da si kazala laž?"

I više nisu mogle ništa kazati, jer je to njima bilo novo, netučeno i nedoume. Ona su izgubile i nisu znale. Što da rade. No napokon odlučile, Jelena neka podje k materi svojoj, koja je ležala bolesnu u postolju, pa neko joj sama kaže, Što se godilo. Jelena ih je molila, da ju oslobode toga stida i te sramote i da bi joj mater premda se nisu slagali s njim u nazorima, premađe da pogledi vjere i uzgoja.

III.

On se dakle približio kući baš onda, kada su se tetke s nečakinjom svečano spremale, da podiju u sobu k bolesnici.

IV.

V.

VI.

VII.

VIII.

IX.

X.

XI.

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

XXI.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

XXXII.

XXXIII.

XXXIV.

XXXV.

XXXVI.

XXXVII.

XXXVIII.

XXXIX.

XXXX.

XXXI.

Znam, znam, da bi tako ne! Ni za vrijeme ne znaš, koliko valja, dokle ga zubis...

A tako sam ovi dani čula od jednega druga čovjeka i ovo: — E, kako je bio lepo, kada smo mi vašem sele imeli čitalnicu i tamburašu i sokole. Kade je? Šta su to? Ja se nisam mogla strpet, nego sam ti mu valje u nos žboknula: Istina, imeli smo mi sve to i čitalnicu i tamburašu i sokole — svega smo imeli samo vas i nikada bilo blizu. I kada bi vam rekli: zač niste bili čera na zavare — bave i prebiti: — A ta če mane one fanđije, ja volim pošpat nego ono poslužiti: ja se čudim vama drugim, ki hojete tamo i noći gubite u veselicah — i sve tako. Tako ste onput govorili, a rečite malo manje: če bila sada dali, da vam je opet videt vašu čitalnicu i opet sut vasi tamburaš?

Dobro si mu rekla! Pak će misliš, da nima i sada takovih ljudi?

Kako nima! Neki dan sam čul, kako je jedan nač čovek s Trsta ospotal jednega svojega pojasa, ki ni bil na jednoj narodnoj veselici. Rekal mu je: Još imamo stenj, ki namalo gori. Mi ga čuvamo i polevamo ga z uljem, da nam se ne ugasi. A vi, gadino jedan, ni blizu! Ma, ako nam se jedanput ugasi, pak ako nam pridej njavkat. Kako je ono jedanput lepo bilo, kada smo se mogli veseliti vašem narodnem zajku — mi cemo koliko nas god bude, dignut nogu i u vete letet od nas brže nego nijedan aeroplans. Sram vas bilo!

Dobro mu j' odbrusil. Nego ja grem doma, a ti?

Uča: Kamo ćeš da grem?!

IZ RĀCJE VASI.

Pop politikant. — **Lek** ima kratke noge.

Našo se je pet junaka, što su se usudili praniti našeg popa, da nije politikant. Ali on se ustini bavi mnogo politikantom. Te vam reći i svaki dječak, a i koja kara buba kod nas. Oni Crnici, Kloboči, Cerinci, Što ga brane i skrivači, — mi su kao i on. To su vam pravi njegovi radoši. — I sadam vam je jasno, da vrana rani će iskopati oči.

Sra Čicarija dobro znade, kako je on klatio i vikao naoko same na 25. marta 1924. godine. A druge pute znane i neznanje, kada je branio svoje kumpanje, kada su učinili kakovo glušpot. Ti njegovi govornici nisu baš na najlepšem glasulu, tato drugi put, ako se bude javljali, otkriti smo vještihov golotinje, a i sve njihove vojvodje — popa. To vremeni znati potvrditi sa stotinu potpisu, i vrapići će potpisati. — U laži su kratke Rāčan.

IZ PREMANTURE.

Mizerija kao stari gost. — Prijatelji i sestra. — Crkvena potesnost. — Velikom Tjednu i na Uskrsu. — Nada nadredu mizere.

Pjeva se u Premanturi: «Premantura kaj pršura». U novije se vrijeme nista novoga u toj pršuri ne friga. I mizerija je kod nas stari gost. Zato se može i javljamo. Da vam nabrajamo sve nito, što nas već toliko godina bje, nema misterija. Jos dok je bio Don kevaljanec živ bio je materijal za kakav zapanjuvajući dopis. On je bio sam po sebi materijal (150 kg). I onda se je kod nas uvijek bio frigalo. Njegove se većere zahtjeve naihanjem 3 do 4 kg ribe i toliko mesna. I kad bi iz plovanih jela u crkvi se je zemala (to jest škrilje). Kad bi odzdravljao «Hvaljeni Isus» zadržavao je na suri turan. Bio je kao rodjen da sprijeđa, pa i ako je bio izrod, i ako je bio nas jezik iz crkve, ipak je u toj crkvi zapovijedao.

Danasnji je naš plovani takav dobrinčić, da re se koji dan dogodi; da će mu djeca, iste manje nego hlače na placi svući.

Pokazano se baš takav. On je naime mogao dozvoliti, da se ove godine barem na Uskrsu u našoj crkvi pjeva u srpsko-hrvatskom jeziku, kad je sav narod bio

zato. Svi su to čekali, svi su se spremljali, i oni, koji već godine u crkvi ne idu, da su na Uskrs u svojim dušama obnove ono svojo staro i čisto vjersko osjećanje. Ali su ostali razočarani. Kroz cijelu Veliku Sedmicu pjevao je naš dični plovani samo italijanski — odgovarao mu je nekim umunjnjem jedan sam čovjek iz kora, a tako isto i na Uskrs. Crkva je bila skoro prazna.

Sve je to uradio samo za to, da udovoljoni, koji su zatajili svoje majčino milje i koji se zapravo ne znaju ni prekriziti u italijanskom jeziku.

Naša je nadobudna mladost osnovana u selu fašiju. Ko zna koliko se je puta poda na sada osnovao i zatvorio fašiju. Ovaj put izgleda da će se odrediti. Sve je to sam svjet Premanure u njemu. Nije se zato ove godine moglo na Veliki Petak ući djece za «skrgatnicu» — bas onda, kad je trebalo, bila je «seduta fašiju», pa su morali svi tamo. Spremalo se je naime ples. Plešu, plešu naša djeca.

Ali što da vam još pišem? Ovo će vam dosudit, a drugo što bismo vam pisali?

O Široj Mizeriji u svilenim bijevama,

telegratu s 12. mjesecu; o našoj ženskoj mladosti — no to drugom zgodom.

IZ CICARIME.

Diova općinskih imanja. — Slabi agenti.

Budimo razumni!

I kod nas ovdje na ovoj našoj gojoli Čicariji, na ovoj našoj najsrpsnijoj zemlji cijeli Istru, i ovđje, gdje ne raste nijinova loza, ni uljika ni kurukur — počelo se u više sole raditi na tome, da nam se razdijeli naša šuma, i pašnjaci, što smo od pamtićevka uzivali svako selo za sebe.

Kod nas kolaju razni glasovi naoko. Ti glasovi nas samo uznemiruju i razdražuju. Neki nam govore, da nam se ne dati dozvola za diobu, dokle god ne postanemo kao ono par Račana. Drugi govore, da treba kola mazati, ako će hodati. To jest, da treba dati zato bogate darove. Treći govore da nesamo zajednički užici veti i ono, što je razdijeljeno, da će spasti pod općinu itd.

Nekoju naši brižni ljudi, što ne vide nego ispred nosa, dadu se namutiti i misle, da je «šepo» u Račoj Vasi kakav Šumski agent. I k njemu bodaju za savjet i upute. Dakako, da mu nose zato i masne plaće. Upozorujemo tu naše ljude, da idu k «Šeporu» same onda, kad imaju koje stare postoline za popraviti i pokrpati. Dalje upozorujemo naše ljude, da pravi i svijesni činovnici ne uzimaju ni pršutu niti sira. To i zakon zabranjuje. Stoga opametite se i budite razumnici!

Složite se svi jasari, kao drugdje, obraćite se svi jasari, da budete razumnici i mislite, da je «šepo» u Račoj Vasi kakav Šumski agent. I k njemu bodaju za savjet i upute. Dakako, da mu nose zato i masne plaće. Upozorujemo tu naše ljude, da idu k «Šeporu» same onda, kad imaju koje stare postoline za popraviti i pokrpati. Dalje upozorujemo naše ljude, da pravi i svijesni činovnici ne uzimaju ni pršutu niti sira. To i zakon zabranjuje. Stoga opametite se i budite razumnici!

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Tom prigodom je Mussolini primio bezbroj čestitki od ugleđenih tuzemaca i inozemstva. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Tom prigodom je Mussolini primio bezbroj čestitki od ugleđenih tuzemaca i inozemstva. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izazvala je opću radost po cijeloj Italiji. Po svuda su bili gradiovi okičeni italijanskim trobojnima, a u mnogim su se mestima odsužile i miso zahvalnice u znak radoši. Atentatoru odmah presušana, po je ustanovljeno, da je ona engleska aristokratkinja. Zove se Violette Albine Gibson, treća je kći pok. baruna Ashbournea, bivšeg engleskog kancelara u Irskoj. Rodjena je u Irskoj, u jednom mjestu kraj Dubline god. 1876. Na presušavanju je činila prilično smušen dojam. Kasnije se je ustanovilo, da nije normalna. Ona je nedavno pokusala samoubistvo, koju međutim nije uspijelo. Glava Gibsonove ne pokazuje ništa naročitoga. To je obični tip nordijske žene, svijete kose i jasni oči. Ne licu zapara se lagana asimetrija, koja bi se mogla tumačiti kao antropološki znak degeneracije.

Vjesi o neuspjehu atentata izaz

